

וכמ"ש בע"ח דהנשמה מצד עצמה אין צריך תקון כי היא מעולם התקון שהוא עולם האצילות (וגם בחי' נפש דעשיה מאיר בה מחיצוניות הכלים דדאי דאצי' כידוע דל' כלים דדאי נעשים נר"צ בב"ע כו', וא"כ גם כעם הארץ שאין לו רק נפש דעשיה יש בה הארה מבחי' אצי' רק שנק' אצי' שבעשיה כו'), ולא ירדה

מחזורי"א ליקוטי ביאורים מחזורי"ב

מצד הארת היחידה כנ"ל רק החפ"ש יובן בהקדמי' משי"א בע"ח דהנשמה עצמה ביניהם הוא בעצם ההשגה שמתפעל א"צ היקון והיינו מפני שהיא מבחי' מחמתה, שבניהיש עצם ההשגה נפרדת אצילות רק שנקרא אצי' שבבי"ע, ואפי' היא מצד שידודה דרך השתלשלות עד במי שיש לו רק נפש דעשי' הוא בחינת ששתלשלה בדי' יסודות גשמי' אצי' שבעשי' כידוע דל' כלים דדאי שבאביו ואמו ומהם לוקחה, לכן היא דאצי' נעשו נר"צ בב"ע (ופי' נשמה זאת בעצם יורדת למטה ומשגת את היש לא קאי' על הניצוץ אלקי' רק על בחי' למציאת דבר רק שמתחפכת לפי שעה נר"צ ממש). וידוע דנר"ץ הוא בחי' שכל להאיר בה האין האלקי ולכן אפי' בעת הושתלשלות (או אפי' בצ"ג שנתחפכה בהם לעולם) היא גי' יורדת למטה לחשתכל באין האלקי כמיש' בבחי' התלבשות וירידה בבחי' היש וזהו עיניו למטה כו'. משי"א"כ הנשמה האלקי' לא נמשכה בדרך השתלשלות רק כמו שהיא למעלה בשרשה ירדה לתחלבש בעולמות ובגוף, ולכן נאמר בה נשמה שנתת בי כדבר הניתן מיד ליד וכן ארז"ל הקב"ה נותן בו כו'. דברי הניתן הזה נתלבש בבחי' יצירה שהוא משי"א בראת יצרת כו'. ואתה נפחת זהו ירדתה בבחי' עולם העשי' הגשמי להתלבש בגוף הגשמי היא יורדת גם כן כמיש' ומתלבשת בגוף, וזהו נפחת כי כי מאן דנפח מתוכו נפח כו' ולכן היא בעצם עולה למעלה להשיג עצם האין האלקי אשר הוא עצם המציאוי והיש והיש דלמטה הנראה לנפרד הוא באמת אין ואפס כו' וזהו לבו למעלה כו'. ונמצא השגת הנר"ש היא הפכית לגמרי מהשגת הנפח"א כו'.

(כ) וידוע פ"י אצי' מלי' ויאצל מן הרוח שהוא לי' הפרשה שתופרש אור מאור התשמה מצד עצמה אין צריך תקון נסמו לקפו' ע' שעת' דל' כלים דדאי נעשים נר"צ בב"ע: ראה קונטרס אחרון לתניא דיה להנין מ"ש בפתיח (לפני רפ"ב). הנסמן במאמרי אדו"א נבא"ם וכוונתם ע' קפ"א. עיניו למטה יצמות ק"ה ב'. מדן הניתן מיד ליד: ראה מאמרי אדו"א דברים ח"ד ע' אקסד ואלקי'. (וראה גם) לעיל ע' ד ופ' ח. זמן דנפח מתוכו נפוח: נסמו לקפו' ע' שצ"ו. לבו למעלה יצמות שם. אצי' מלי' ויאצל מן הרוח: נסמו לקפו' ע' רפ"ו.

אמנם תחלה יש להנין בעיקר ענין החפ"ש בין התפעלות אלהי' שמצד הנשמה להתפעלות נפש השכלי' הטבעית במוח ולב כנ"ל דלכאורה מה הפרש יש בזה"ל, והנה תוכן הענין בקיצור הוא כו', להתפעלות הנשמה באלהות הגם שמתפעל ע"י השגה וכה"ג הכל הוא בחי' אלהי' ממש גם מצד ההשגה עצמה, שהרי היא השגה אלהי' ממש, ואין להשגת שכל נפש הטבעית הנ"ל ערוך אליו כלל, כי הגם שבהשגת [שכל] הנפש כאשר מתפעלת גי' אין העיקר רק מצד אלהות שבהשג' זו שהרי לא יתפעל מהשגת שכל אחר שאינו ענין אלהי' כנ"ל. אבל השגה זו מבחי' לבוש דנוגיה המסתיר על עצם האור האלהי, כי כל עיקר מחוצב הנפש האת הטבעית בעשר כחות רצון ושכל ומדות ומחשבה ודבור כו' הכל הוא מבחי' לבוש דנוגיה המעורב טוב ורע כו', כמאמר רז"ל הידוע דג' שותפים באדם אב ואם ממשיכים נפש הטבעית מדות ושכל אנושי כו' והקב"ה נותן בו נשמה האלהית כמיש' ואחה נפחת בי כו"ש.

מחזורי"ב ליקוטי ביאורים מחזורי"ג

שהוא בעל שכל בשכל אנושי כו'. ומי ועתה י"ל מהו החפ"ש בין התפעלות ששורש מקור נשמתו בחי' נפש מתלבש אלקות דנשמה האלקי' ובין התפעלות בו אור היחידה להיות תמים בעבודתו אלקות דנהי"ט דבאמת מה שנהי"ט ובהשגה אינו מתפעל רק יורה בהודאה מתפעלות באלקות. גי' אין מצד ההשגה כו' וד"ל. עצמה רק מצד אלקות שבהשגת וראי' לדבר שאינו מתפעל מהשגת שכל אחר שאיננו ענין אלקי' (ועוד ראי' ממה רק מצד אלקות שבהשגה וראיה ממה שאינה מתפעלת משכל אחר דשכל הראשון שהוא עקירת כל הרצונות וזהו אנושי כנ"ל וכמשי"ת לקמן. ועוד ראיה ממה שהתפעלות זאת פועלת בה הזוה ממקומה הראשון שהוא עקירת כל הרצונות מעניני עוה"ז רק להיות לו רצון אי' לה' לבדו וזה לא יתהווה מבחי' השגה רק מבחי' הרגשת אלקי' דייקא כו'). וא"כ עדיין אינו מוכן מהו החפ"ש בין התפעלות אלקות כמשי"ת. והנה החפ"ש בין שני ההשגות

שו"ת תני"ג - מאמר מתפעלות: ליי"ד ליי"א. דג' שותפים באדם: ראה נדה לא, א. ואחר: נפוח: בי' ברכות ס. ב. ברכת אלקי נשמה. ראה תוספ' במאמרי אדו"א בראשית ע' עא. וש"י.

רק לברך לבושי נוג'יה שאב ואם ממשיכים, שצ"ו כל יסוד העבודה בעוה"ז בתורה ומצות באהבה ויראה דהיינו הכל בהתפעלות נפש הטבעית, כניל בפרטי חילוקי ה' מדרגות נר"ג ח"י שבה כ"כ, אבל הנשמה מצד עצמה במקור חוצבה בבחי' אצילות שבכ"ע אין צריך תיקון כ"ג, ולהבין זה דלאורה גם הנשמה התפעל ברצון ושכל ומדות כ"ג, ומהו עיקר הפרש בין התפעלות הנשמה בהשגחה כאלהות ובין התפעלות נפש הטבעית בהשגחה כאלהות, דודאי בשניהם אינה אלא מצד בחינת אלהות שבושגחה וכן במדות כ"ג.

והנה הדוגמא להבין מהות התפעלות הנפש האלהות בהשגחה כהיותה מלוכשת בהשגת הנפש הטבעית, הרי יובן קצת ממה שמצינו שהנשמות נהנין מזיו השכינה בג"ע (גם שהנשמות שם ג"כ בלוש דנוג'יה

מהדו"ק ליקוטי ביאורים מהדו"ק

כמו המוליק נר מנר שגם שאחר ל כלים שבו בכ"ע (וכידוע ג"כ דפנימי שוהפרש משתוקק לעלות וליכלל הכלים הם בחי' אלקי אפי' בעולם העשי' במקורו, ולכן גם הנשמה הנמשכת ושוהרש הנשמות הוא מפנימית הכלים כ"ו משם בטבעה לעלות כ"ו ולכן אינה ר"ל).

אינה צריכה תקון והתחככות לאין כי והנה להבין בחו"ס ביאור מהות בעצם היא בחי' אין כ"ו.

(כא) והיינו מצד שבעצם היא בחי' התפעלות הנד"א בחי' השגחה כהיותה מלוכשת בהשגחה דהיי"ט יובן ממה שמצינו יש לכן צריכה תיקון והתחככות לאין שהנשמות נהנין מזיו השכינה בג"ע שנהנין זה הוא עונג שבהשגחה דייקא

כ"ו. כ"ב) כני"ל שהיא בעצם בחינת אין ונקרא ג' (משא"כ בחכמה העונג נעלם

כ"ב) וכיון שהם כוחות מחולקים ונקרא ע"ד כ"ו): והנה בחי' ההשגחה אי"כ הם בבחי' יש ג"כ כמו הכוחות שבנשמה בג"ע היא מופשטת מבחי' יש

דנהי"ט רק שהם דוחני יומר לכן בקל דנוגה בתכלית (כי גם ששם ג"כ היא נכללים בבחי' ביטול וא"כ גם בהם מלוכשת בלבוש דנוגה אבל הוא לאחר

שי"ד לכאורה בחי' תיקון והתחככות הביורר ונקרא לבושה דכ"א מנוגה כ"ו.

כ"ב) כני"ל דמצד ההתפעלות דחשמ"ל דבריאה או דיעירה כ"ו): והנה בודאי מציאות הנשמה כמו שהיא בג"ע

בשניהם אינו אלא בחי' אלקות היא כלולה מיי"ד כחות העונג ורצון

מהארת היחידה כ"ו, ומצד ההשגחה שכל ומדות כ"ו וכולם הם מופשטים

עצמה והמדות עצמן מוכרח לכאורה מבחי' יש בתכלית רק הם בחי' האין

לומר גם הנשמה שהם בבחי' יש האלקי ממש, ולכן מאיר ע"י אור האלקי

ונכללים בבחי' אין כיון שהם כוחות בבשמה בלי צמצום והעלם כלל (ולחב"ק

מחולקים כני"ל. זהו כי לכאורה כיון שהם מציאות כחות

שהנשמות נהנין מזיו השכינה: ראה ברכות י"ז, א. שוהשמות... לבושי דכ"א: ראה דבר שלח פסוק, ע"כ. שו"ת דחשמ"ל: לומר: כיצד דחשמ"ל.

אבל לאחר הביורר והוא הנקרא לבושי דכ"א והוא מנוג'יה דחשמ"ל דבריאה או דיעירה כ"ו) וכלולים עשר כחותיה רצון [ותענוג] ושכל ומדות כ"ו דודאי אור ההשגחה שתשיג הנפש האלקית העונג שמתענגת מזיו האלקי עצמו שבג"ע היא כאה מצד גילוי בחי' אור האלהי שבנשמה זו כמו שהיא בלי העלם וצמצום כלל. ע"כ בודאי הרי זה בחי' אלהות ממש רק שמאיר ע"י השגחה אלהית, והשגחה זו האלהית מושללת מכל בחי' יש בתכלית אלא היא בבחי' האין האלהי, וע"כ תקרא מושללת ע"ד ההשגחה שתשיג כאה מושללת מלוכשת בהשגחה גשמית דנפש הטבעית כאלהות, וגם העונג עונג אלהי מושלל מכל בחי' יש אלא עונג רוחני אלהי ממש, וא"כ גם בחי' התפעלות בהשגחה אלהית האות יקרא התפעלות אלהי' בבחי' אלהות ממש וכן התפעלות העונג התפעלות בעונג האלהי הוא (וכידוע הדמיון בזה בהפרש שבין עונג שבגשם

מחולקי א"כ הם בחי' וא"כ יתכן לומר על בחי' האין, וכ"ה בחכמה שלפעמים שהם בבחי' האין אלקי יובן לפע"ד נתגלה בחי' אין דחכמה בבחינת אותיות [מבשרי אחרות] שאנו רואין שהחכמה עצמי' שאינם פועלים בו שום הסתר

מאין תמצא וא"כ ההכמה היא כלולה מבי' כלל רק גילויי בכלי המוח לעצמו, בחי' אין ויש כידוע דכל עלול בטל וכאשר יעמיק בו יוכל להשיג בו בעצמו, בעלותו וביטול זה שבו במקורו הוא אבל לא יוכל לפעול בו בחי' הירידה

עיקר קיום היש שלו, רק שבכל עילה ועלול הביטול שבעלול שטל בעילתו משא"כ כשמתגלה השכל בבחי' אותיות

הוא ג"כ בחינת יש כיון שהעילה עצמה המסתירים על אור השכל שאו נגלה אור הוא בחי' יש, משא"כ בבחי' חכ' שמקורה השכל בבחי' יש דחכמה, וא"כ יוכל לפעול

הוא בחי' אין והחכ' נמצאת ממנו בדרך בו ג"כ חכ' הירידה למטה בירידה אחר דילוג א"כ ביטולה במקורה הוא בחי' אין ירידה בתכלית עד שיוכל לחבינו

כיון שהיא כלולה בבחי' אין, והנה אנו להיותו קטן כ"ו. רואין שלפעמים יתגלה בחי' האין

רחכמה לבר כמו שח"ק רב כי לא הי' שני בחי' דאין ויש הנ"ל כ"ה בבחי' כינה, יכול לגלות להם טעמו ושכלו מצד שלא כי אפי' שהבינה נמשכה מיש ליש מבחי' הי' מלוכשת אצלו בבחי' אותיות

החכמה היינו בחי' היצוני' בינה הנקרא המתישבים בהשגחה ואפי"כ הי' אצלו השגחה היצוני' אבל בחי' פנימי בינה

השכל וטעם בבחי' גילוי מציאות דבר מה הוא בחי' עומק המושג (דבינה) הוא

ובל גילוי מציאות דבר מה הוא בחי' יש בבחי' אין כהיותה התכמה רק שנקרא

וא"כ יתכן שהי' זה בבחינת אין דחכמה. אין של היש כמבואר במ"א, והטעם לזה

וע"כ לומר שיש ב' בחי' יש בחי' יש להיות נמצא ממנו יש דהשגחה שהוא יש

שאנו מסתירי כלל על בחי' האין רק הוא גמור בבחי' התפשטות באורך ורחוב

פועל תפיסת האין שהי' בבחי' גילוי משא"כ היש דחכמה אינו יש גמור רק

לגבי איזה מקבל, והב' יש המסתיר כנקודה העדר ההתפשטות כ"ו): והנה

שו"ת אב"ר — בחי' להלל: כ"ו.

בנשמה שנתנית מזיו אלהי אלהי רצון אלהי ושכל אלהי ומדות אלהי כ"י הכל בבחי' האין דאלהות ומפני שנמצאין מאין האלהי בניצוץ מן השלהבת והוא חלק אלה ממש ע"י נהנית מזיו כ"י (וכמ"ש [במ"א] ב"ה אחידא כ"י בבחי' יחידה שבה כ"י) כ"י וע"ז דוגמא זו יובן גם כירידת הנשמה האלהית דבריא או

מחודית ליקוטי ביאורים מהדו"ק

(כה) ולהנין כל הנ"ל דלכאורה אינו מובן משי"א שהעונג בא מצד אור האלקי שמאור הנשמה בלי העלם וצמצום כלל, הלא הנשמה היא בחי' נברא בעלת גבול וא"ז תקבל אור אלקי בלתי מוגבל בלי צמצום כ"י, גם משי"א אחי"כ והשגה זו אלקית מושללת מכל בחי' יש בתכלית אינו מובן, דאי"כ איך תקרא בשם השגה שמורה על תואר בחי' יש כ"י, גם מה שהמשיל המצאת כוחות דנהי"א מאין האלקי לניצוץ מן השלהבת כ"י.

אך הענין יובן בהקדם ענין והחכמה מאין תמצא. כי הנה ידוע בכל עני"ע שהעלול קודם התחוותו ליש כ"י כלול ובשל בעילתו וגם אחר התחוותו ליש הוא בטל בעילתו ובטולו במקורו הוא עיקר קיום היש שלו. וכ"י בבחי' החכמה שקודם שנמצאת החכמה ממקורה בבחי' גילוי היותה כלולה בכח המשכיל, כי כל עלה כאשר משפיע את העלול מוכרח להתעורר תחלה בעצמו בתעלם להשפיע את העלול והתעוררות זאת היא מציאת שפע העלול רק שהיא כלולה בתעלם בבחי' העילה, כמו כח התנועה כאשר מתעורר לתנוע ממילא הוכנה בשלמות מציאות התנועה במדה ושיעור באופן שתומשך אחר כך בגילוי רק ליעוץ היא כלולה בתעלם במקורה.

הלק אלוה תתנו: ראה תניא רפי"ב.
ב"ה אחידא... יחידה: ראה סידור ערב שבת ספ"א. הוספו לעיל ע' נ"ג.
והחכמה מאין תמצא: איוב כ"ה י"ב.

כמזון ומאכל, לעונג שבכבוד שהוא רוחני יותר אשר ע"י יפקיר אדם כל העונגיו הגשמיים לגביה. וע"ז גם עונג שבכבוד, גשמי יחשב לעונג האלהי שבהשגה אלהי' כנשמה שבחוף. וע"ז גם עונג זה, גשמי יחשב לגבי עונג הנשמה בגי'ע, וכך הוא הדמיון בהשגת אלהות כו"ל וע"ז יש עשר כחות

מחודית ליקוטי ביאורים מהדו"ק

בבחי' חכמה והשגה כלול גי'כ [מבחי' ר"ק בדרך רוממות והפלאה משא"כ התפעלות של המדות וזכח ההתפעלות וזאת שבשכל מושך גי'כ את חלב אחריו רק שאינה באה במורגש בלב כ"י, ונמצא מובן מכל הנ"ל שיש עשר כחות בנפש שאינם מסתגרים על האין כלל רק פועלים תפוסת האין בלבד לכן כל עיקר מהותם הוא לעלות בעצ"ע כטבע האש, ויש עשר כחות בנפש שהם בבחי' יש המסתיר על האין לכן כל מהותם [הוא] להיות נמשך בבחי' ירידה למטה כ"י, וכן בבחי' העונג יש עונג רוחני שטבעו לעלות בעונג שבכבוד ויש עונג גשמי שטבעו לירד בעונג שבמזון ומאכל וכיוצא. ויובן ממילא שאין ערך כלל מבחי' עשר כחות שהם בבחי' יש לגבי עשר כחות שהם בבחי' אין עד שמתבטלים לגביהם בתכלית ולכן גם בעונג יפקיר אדם כל העונגים הגשמיים לגבי עונג הרוחני שבכבוד. וכן ע"ז אין ערך מבחי' עשר כחות שבנפש שבגוף לגבי עשר כחות הנפש עצמם כמיש בגי'ע דבריא או דיצירה ועשי' שהגם שנחשבין כאין לבחי' אין מי"מ לגבי עשר כחות הנפש עצמם כשיש יחשבו וכל כח העלי' שלהם בעצ"ע הוא לבחי' כח הירידה שבעצמות הנפש כמיש במקרה בגי'ע. וכמו התלמיד המקבל שכל מרבו שעמקות השכל אינו משיגו בהתיישבו

לעונג שבכבוד שהוא רוחני יותר: ראה גם לקמן ע' שי"ג. רשי.
עונג שבכבוד גשמי יחשב: ראה מאמרי אה"ה בראשית ע' י"ב. רשי. שמת ח"ב ע' תפ"ג.
וכמפורט ענין כל הנהגה: ראה ספר המאמרים הקסיים ח"א ע' מג. מאמרי אה"ה דרוש חתונה ח"א ע' רמ"ג ואילן. ח"ב ע' תפ"ג ואילן.

כידוע, מש"כ הנש' האלוית בשרשה מקבל' מאור' האלו העצמי כלי העלם ולבוש' (ומה שיש לכל נשמה לבוש מנוג' בג"ע היינו רק בכדי שלא התבטל במציאות כו'). וגם בהיותה מתלבש' בלבוש' דנפש הטבעית אין לה הסתר והעלם מתחת זה כלל, ולואת אין בה שינוי באופן מהות התפעלות כחות שלה לא שכולם הם התפעלות אלהי' ממש שאין להתפעלי' כחות גהיש ערך לזה כלל וכלל כמש"ת. מפני שנבדלת בעצם מנהש' רק נתפסת בה בדרך תפיסה והלבשה בלבד כידוע לי.

מהד"ת ליקוטי באו"רים מהד"ק

(כס) פני מש"א בחי' נוגה בעצם לברר את הנדיט, כידוע דיש אדם פנימי הוא בחי' לבוש נפרד כמו בחי' הארת ואדם אמצעי ואדם חיצוני וכו"כ נובל אור המאיר דרך המסך, הכוונה הוא לומר שהנדיט הוא בחי' אדם חיצוני על אור האלקי המאיר בנה"ט ע"י והנ"א הוא בחי' אדם פנימי והארנו"ח הנה"א מבחי' חכ"י שבה לבחי' השכל הנ"ל הוא בחי' אדם אמצעי. והו"ו והבן אנושי שמחמת זה נגורים המדות הבכור לשניא שהוא כח הנשמה המברר ממלא ומאליו שנקי' התפעלות חיי את הגוף שלבחי' זאת תתי' העלי' בשר כניל' והתפעלות זאת שבנה"ט והיתרון מצד כידור דנה"ט שתעלה אינה התפעלות שבנשמה רק הארה לבחי' התווה כמבאר' במ"א. ומש"א ממנה. והגם שבנשמה עצמה מאיר בה לאישדינו בחי' שלמלא משניהם שהוא משרשה בחי' מולא הנ"ל, אבל מחמת בחי' שורש כל הנשמות כמש"ב בבחי' שנה"ט הוא בעצם נפרד גמור מחמת אדה"ע דאצי' (שע"ז נאמר עד יערה שהתהוותה הוא מבחי' נוגה שמקבלת עלינו רוח ממרום בבחי' דבר וכן זה ע"י פרסא המפסיק בין קדושה לנוגה מלוכש בבחי' אדם אמצעי הנ"ל לפעול שהיא ההבדלה בין קדוש לחול, לואת ההתבררות כו' ד"ל.

כאשר מאיר בה הארת הנשמה הוא כמו אור המאיר ע"י המסך כי שאינו אור העצמי רק אור חדש כפי"ע המסך שקבל על ידו כי רד"ל.
(ל) לכן כאשר מתגלים מדות שבנה"א מהעלמם אין הנה"ט מסתיר לפניו, ולואת אין בה שינוי באופן מהות התפעלות כוחות שלה שהם ממש ע"ד דוגמא מתפעלות שלה בג"ע כו', כי גם כירידתה להתלבש בנה"ט לא נשתנית ממהותה כלל כמש"ת.

(לא) פני כאשר מתגלים מדות שבנה"א מהעלמם כניל'.

(לב) ולא כמו צורה לחומר כו', וכניל' על ענין נשמה שנתת בי כדבר הניתן מיד ליד שאין שינוי כלל במהות דבר הניתן רק שמתחלה הי' אצל הנותן ואח"כ הוא אצל המקבל, ולכן התפעלותה הוא ממש כמו בשרשה כשהיא בג"ע דהיינו

וכניל' על ענין נשמה שנתת בי: סי"ט.
אדם פנימי... חיצוני: ראו מאמרי אדה"א שמת היא צו זה ואילך.
והי' תכן תכור לשניא... שתעלה לבחי' התווה: המסך הכתוב כי תהיינ'. ראה לקוטי' תורה תצא ליה.
ע"ד יערה עלינו רוח ממרום: ישע"י לב' טו.
ס"ז.

רוח דיצירה כו' בלבוש' דנפש הטבעית בגוף גשמי שעדיין לא נפסק ממנה כח ומקור חוצבה הקי' צלם וכו' מזלזל כידוע בענין אך בצלם כו"כ. ומי שיש לו רוח דיצירה מאיר בבחי' רוח זה שבגוף משרשו בבחי' רוח דיצירה כמו שהיא בג"ע דיצירה כו' וכה"ג בנשמה דבריא או נפש דעשיה. ולפי"ו הרי מוכן עכ"פ שיש בנפש האלהית המלוכש בנפש הטבעית ג"כ מעין ואותה דוגמא כ"כ בהתפעלות אלהי' ברצון ושכל ומדות שבה שהוא ג"כ בחי' אלוהות ממש כ"כ. מאחר שנקרא חלק אלוהו כו' גם שירדה מטה מטה ביותר. והענין הוא שאין האור האלהי שבה מוסתר ונעלם כ"כ כמו שמוסתר ונעלם בנפש דנוגה. כי כחי' נגי'ה בעצם היא בחי' לבוש נפרד כמו בחי' הארת אור המאיר דרך המסך וכה"ג שגם שהוא (מאיר) אור גם כן אבל אינו אור העצמי כ"א אור נקנה מאחר שיקבל מאור העצם על ידי המסך. וכך הוא למעלה בחי' לבוש' החשמלי דנוגה

מהד"ת ליקוטי באו"רים מהד"ק

(כו) איש איש הוא בחי' הנשמה בגוף שדילוכה הוא מבחי' שרשה ומקורה המתלבשת בגוף שהילוכי הוא מבחי' המאיר בה. ומי שיש לו רוח דיצירה מאיר שרשה ומקורה המאיר בה כו'. בבחי' רוח שבגוף משרשו שהוא בחי' רוח מבחי' זו ממש והפלות אור האלקי בנשמה דבריא או נפש דעשיה. אבל כניל' כ"ה עדין כו'.
(כז) ומתפעלות גם כן מבחי' רוממות המאיר בה הגם שמקבלת ג"כ מבחי' הארה זאת שבנשמה שמאיר בה משרשה מבחי' מולא הנ"ל. אבל מחמת שהיא

בעצם בחי' נפרד גמור לואת אין האור מאיר בה כמיש בעצם רק כמו אור המאיר דרך המסך שאינו אור העצמי ממש רק אור חדש כפי"ע המסך שקבל ע"י. ולואת התפעלותה הוא מבחי' היש והיינו מהשגת ייחודות והתלבשות האין בבחי' היש כירידה אחר ירידה כניל'. מש"כ הנשמה להיות כי בשרשה מקבלת אור אלקי שלא ע"י לבוש' העלם (ומה שיש לכל נשמה בג"ע לבוש' מנוגה היינו רק שלא התבטל במציאות אבל הנה"ט מסתיר לפני' כלל. ולואת אין בה שינוי באופן מהות התפעלות כחות שלה שהם ממש ע"ד דוגמא מהתפעלות שלה בג"ע כו'. כי גם כירידתה להתלבש בנה"ט לא נשתנית (ממהותה) כלל כי נבדלת בעצם מנה"ט רק נתפסת בה בדרך תפיסה והלבשה בלבד כו' רד"ל (ולא כמו צורה לחומר כו', וכמבואר במ"א על ענין נשמה שנתת בי כדבר הניתן מיד ליד שאין שינוי כלל במהות דבר הניתן רק שמתחילה הי' אצל הנותן ואח"כ הוא אצל המקבל כו'). ועדי"ו יובן הענין כי ההיין לאיש שחי נשים האחת אודהה הי' הנדי"א והאחת שגואה אפשר לומר דקאי על הארות המתפשטי' בגוף

ע"ד יערה עלינו רוח ממרום: ישע"י לב' טו.
ס"ז.
אדם פנימי... חיצוני: ראו מאמרי אדה"א שמת היא צו זה ואילך.
והי' תכן תכור לשניא... שתעלה לבחי' התווה: המסך הכתוב כי תהיינ'. ראה לקוטי' תורה תצא ליה.
ע"ד יערה עלינו רוח ממרום: ישע"י לב' טו.
ס"ז.